

po jehož skončení však soukromý obžalobce nebyl uznán vinným. To vše naplňuje jen skutkovou podstatu zvláštního trestního ustanovení § 497 tr. zák., nikoli skutkovou podstatu § 491 tr. zák., která předpokládá, že někomu učiněna byla mimo případ trestního vyšetřování křivě výtka nepočestnosti. Třebaže nelze přisvědčiti vývodům zmateční stížnosti, pokud se domáhá s hlediska čís. 9 § 281 tr. ř. toho, že obsah výtky vůbec nenaplňuje skutkovou podstatu některého z trestných činů v § 487 a násl. tr. zák. uvedených, jest jí přisvědčiti alespoň do té míry, že pozastavená věta neobsahuje v sobě skutkovou podstatu přečinu podle §§ 491, 493 tr. zák., že však vykazuje alespoň veškeré znaky přestupku podle § 497 tr. zák. Pokud se soud při právním posouzení činu obžalovaného neřídil těmito pravidly, zakládá se jeho odsuzující výrok na mylném výkladu zákona a je zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Jest si nyní jen ještě uvědomiti, jaké opatření zbývá zrušovacímu soudu za tohoto stavu věci, podle něhož pozastavená věta v tom smyslu a významu, jak je skutkově zjištěn napadeným rozsudkem, zahrnuje v sobě objektivní znaky přestupku § 497 tr. zák. Jak z důvodů rozsudkových vysvítá, nečetl obžalovaný závadnou větu a byla uveřejněna bez jeho vědomí. Proto uznal první soud obžalovaného vinným přestupkem zanedbání povinné péče redaktorské ve smyslu § 6 tisk. nov. a nebyl tento výrok napaden zmateční stížností soukromého obžalobce. Tento výrok jest proto závazný i pro zrušovací řízení a, jelikož nelze se zřetelem na ustanovení § 493 tr. zák. a §§ 1 a 6 zák. čís. 124/24 sb. z. a n. předpisů o trestnosti zanedbání povinností redaktorských použití na přestupek podle § 497 tr. zák., jenž, i když byl spáchán tiskem, nikdy se nestává přečinem, nezbylo než vydati ihned rozsudek zprošťující po rozumu § 259 čís. 2 tr. zák. v doslovu § 4 zákona čís. 209/1931 sb. z. a n., an zákon netresce nedbalost odpovědného redaktora, pokud se stala co do přestupku § 497 tr. zák.

Čís. 4385.

Teprve po rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu jest rozsudek pravoplatný ve smysle § 517 tr. ř. a může ho býti použito při vyměření úhrnného trestu.

(Rozh. ze dne 8. března 1932, Zm III 28/32.)

Zmateční stížností podle § 385 čís. 2 tr. ř. vytýkal obžalovaný usnesení odvolacího soudu, jímž mu nebyl povolen podmíněčný odklad výkonu trestu, mezi jiným, že odporuje předpisu § 6 čís. 4 zákona čís. 562/19 Sb. z. a n., vyslovivši, že není podmínek, aby před rozhodnutím o podmíněném odsouzení bylo dříve rozhodnuto o vyměření úhrnného trestu.

Nejvyšší soud zmateční stížnost obžalovaného zamítl.

Z d ů v o d ů :

Podle § 517 tr. ř. jest podmínkou pro shrnutí několika trestů v trest úhrnný, že někdo byl odsouzen různými pravoplatnými rozsudky

k několika trestům na svobodě. Podmínkou jest tedy p r a v o p l a t n ý rozsudek. Výrok o podmíněčném odkladu výkonu trestu jest součástí výroku rozsudkového, a to i tehda, bylo-li z jakéhokoli důvodu o této otázce rozhodováno dodatečně ve smyslu § 7 odst. II zák. čís. 562/19, jakž se stalo i v tomto případě. Teprve po rozhodnutí o podmíněčném odsouzení jest rozsudek pokládati za p r a v o p l a t n ý ve smyslu § 517 tr. ř. a za způsobilý, by ho bylo použito při vyměření úhrnného trestu. Otázka, zda přijde pak v úvahu i rozhodování ve smyslu § 6 bodu 4 zák. čís. 562/19, na věci nic nemění.

Čís. 4386.

Ačkoli švagrovství jest poměrem rodinným ve smysle § 39 č. 4 zák. čís. 50/23 Sb. z. a n., není o sobě ještě důvodem vylučujícím trestnost podle § 21 č. 3 cit. zákona; třeba zjistiti skutečný vzájemný poměr zúčastněných osob, aby bylo možno posouditi, zda by pachatel újmu osoby, jíž nadřžoval, pociťoval jako újmu vlastní.

(Rozh z 8. března 1932, Zm IV 773/31.)

Soud první stolice uznal obžalovaného A. D. vinným zločinem podle § 21 bodu 2 zák. čís. 50/23 Sb. z. a n., kterého se dopustil tím, že pomáhal na útěku vojenskému zběhu A. M.

Odvolací soud zjistiv, že zběh A. M. jest bratrem manželky obžalovaného A. D., uznal, že jde o osobu blízkou ve smyslu § 21 bodu 3 cit. zákona a zprostil obžalovaného A. D. podle § 326 čís. 3 tr. ř. z obžaloby.

Nejvyšší soud, jednaje o věci následkem zmateční stížnosti veřejného žalobce, podané z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 c) tr. ř., zrušil podle § 35 odst. I. por. nov. rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, aby provedl nové odvolací hlavní líčení a znovu rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Podle § 39 bodu 4. zákona čís. 50/1923 jsou osobami blízkými ty, k nimž je ten, o něhož jde, v takovém poměru rodinném nebo v poměru obdobném, že by újmu jimi utrpěnou pociťoval jako újmu vlastní. »Poměrem rodinným« jest rozuměti vzájemný poměr dvou osob, zakládající se na zrození, sňatku, legitimaci neb adopci. Švagrovství ve 2. stupni, o něž v tomto případě jde, jest sice poměrem rodinným ve smyslu tohoto ustanovení zákona, neboť se zakládá na sňatku jedné ze zúčastněných osob s osobou, jež je ve 2. stupni, tedy ve stupni poměrně velmi blízkém, příbuzná s druhou zúčastněnou stranou. Zjištění tohoto poměru o sobě však nestačí k založení důvodu vylučujícího trestnost ve smyslu § 21 odst. 3 zákona na ochranu republiky. Neboť tento zákon v § 39 čís. 4 obmezuje i význam poměru rodinného pro posouzení, zda bylo nadřžováno ve smyslu § 21 čís. 3 cit. zákona osobě blízké, v tom směru, že i při něm